

Phần 10

Chương 28

Khuê Phòng Hương Diễm

Tối đó, Long Nhị đến quán rượu Trụ Trạch thăm Cư Mộc Nhi.

Những lần trước đã hụt vài lần, Cư phụ liền dọn rượu lên kéo Long Nhị uống chung, nói là hai người cha vợ con rể bọn họ, đã lâu như vậy cũng chưa có đối thoại thống khoái một lần.

Nói là đối thoại, kỳ thật đều là Cư phụ nói một mình là nhiều, Long Nhị ở bên cạnh cùng uống, ngẫu nhiên đáp vài câu. Cũng may đề tài Cư phụ nói chuyện đều chỉ vây quanh Cư Mộc Nhi, Long Nhị đối với mấy cái này còn cảm thấy hứng thú, nên cũng có kiên nhẫn ngồi nghe.

Rượu quá ba vòng, Cư phụ càng uống càng có tinh thần, nhưng Long Nhị lại có chút ý say, hấn thả chậm tốc độ uống rượu, Cư phụ lại cảm thấy không đã ghiền, kêu đám tiểu nhị nhà mình, cùng Lý Kha và hai người hộ vệ khác cùng tới đây uống chung.

Bọn hộ vệ vốn là không dám, Long Nhị phun một tiếng “Uông”, tất cả bọn họ đều ngồi xuống. Nhiều người, đề tài bắt đầu tạp nham, Long Nhị cảm thấy không thú vị. Nhưng có người uống cùng Cư phụ, sự chú ý của ông cũng liền không có ở trên người Long Nhị. Vì vậy, Long Nhị lặng lẽ rời bàn, đi đến phòng của Cư Mộc Nhi tìm nàng.

Cư Mộc Nhi ngồi xếp bằng ở trên giường, trên đầu gối đặt thanh cầm, gảy dây đàn câu đờc câu không. Long Nhị ở trên cửa ý tứ gõ hai cái, cũng không chờ người đáp, liền đẩy cửa tiến vào.

“Nhị gia?” Cư Mộc Nhi dừng tay lại, hơi nghiêng đầu hỏi.

“Có thể tiến vào khuê phòng của nàng như vậy, còn có thể là ai?” Long Nhị rất không khách khí nói, không có một chút cảm giác mình đã mất lễ nghi.

Cư Mộc Nhi mỉm cười, theo ý tứ của hấn nói: “Chỉ có thể là Nhị gia.”

Long Nhị rất hài lòng, hấn đi tới, đặt mông ngồi ở bên giường của nàng, thờ hất ra. Cư phụ này thật đúng là tửu lượng giỏi, rót cho hấn phải có chút ngất ngư.

Cư Mộc Nhi nghiêng đầu, hướng về phía phương hướng của hấn, chờ hấn nói chuyện. Nhưng Long Nhị lúc này lại thấy trên đùi của nàng đặt thanh cầm, hấn cảm thấy thanh cầm kia đoạt vị trí của hấn, vì vậy đối với nó thô giọng nói: “Người tránh ra.”

Cư Mộc Nhi chớp mắt mấy cái, không có hiểu. Kêu nàng tránh ra sao?

Nàng vừa muốn hỏi, lại nghe thấy Long Nhị nói: “Đây là chỗ của ta.”

Cư Mộc Nhi ngẩn ngơ, nở nụ cười: “Nhị gia say rồi sao?”

“Không có say.” Long Nhị vừa nói, vừa động thủ vứt thanh cầm kia xuống cuối giường. Cư Mộc Nhi nghe thấy tiếng cây cầm yêu quý đập vào giường, đau lòng một hồi. Nhưng sau một khắc, chỉ cảm thấy trên đùi nặng nặng, Long Nhị đã lại gần, đem đầu gối lên đùi của nàng.

Cư Mộc Nhi lấy tay sờ sờ, mò tới đầu Long Nhị. Long Nhị quay sang, kéo tay của nàng đặt lên mặt của mình.

Mặt Long Nhị bởi vì uống rượu mà nóng lên, tay Cư Mộc Nhi lạnh lạnh, khiến hắn rất thoải mái. Hắn thàn than một tiếng, nhắm mắt lại.

“Nhị gia uống bao nhiêu?”

“Không có đếm.” Cư phụ là dùng chén uống, một vò lại một vò rượu bày ở một bên, một chén lại một chén đảo, Long Nhị thật không biết chính mình uống bao nhiêu. Nhưng có thể làm cho một người có kinh nghiệm uống rượu lâu năm như hắn cảm thấy ngất ngư, thật đúng là uống không ít.

Cư Mộc Nhi lấy tay nhẹ nhàng áp lên mặt của hắn, ôn nhu hỏi: “Nhị gia muốn ới không?”

“Không biết.”

“Choáng váng thì sao?”

“Có một chút.”

“Ta pha chén trà giải rượu cho Nhị gia được không?”

“Được.” Long Nhị đáp, nhưng lại bất động, cứ nằm như vậy, hắn cảm thấy rất thoải mái.

Cư Mộc Nhi cười cười, cũng không thúc giục hắn, chỉ ôn nhu khẽ vuốt mặt của hắn. Long Nhị nằm nằm, bắt đầu oán giận: “Giường của nàng thật nhỏ.”

“Nhất định là so ra kém bên nhà của Nhị gia.” Cư Mộc Nhi vuốt tóc của hắn.

“Nàng mệt sao?” Long Nhị nhớ tới cô nương lười này rất yêu ngủ.

“Có một chút.” Nàng ôn nhu áp tay vào trán của hắn.

“Chịu đựng một chút đi, nào có ngày nào cũng ngủ như vậy.”

“Vâng, Nhị gia dạy dỗ rất đúng.” Cư Mộc Nhi nở nụ cười.

“Đợi sau khi thành thân, nàng phải dậy sớm mỗi ngày hầu hạ ta.” Long Nhị thừa dịp đang say, bắt đầu đề ra yêu cầu.

“Hảo.”

“Ta xem sách viết chữ, nàng phải thay ta mài mực, ta buồn bực, nàng phải giải buồn cho ta, ta đi ra ngoài kiểm tra cửa hàng, nàng phải ở nhà dỗ hài tử.”

“Hảo.” Cư Mộc Nhi nháy mắt, cố gắng đem chút xôn xao trong lòng đè xuống. Hắn vẽ nên viễn cảnh thật tốt đẹp, nàng nghe cảm thấy thật hạnh phúc.

“Đại ca nhà ta có một đứa con trai, lão Tam có hai bé gái, chúng ta cũng sinh hai đứa, ta muốn có con trai.”

“Hảo.”

“Không sinh ra con trai ta liền thôi nàng.”

“Hảo.”

Long Nhị nhíu mày, đưa tay ra bóp cằm của nàng: “Hảo cái gì mà hảo, cái gì nàng đều đáp ứng, lại nháo ta phải không?”

“Mộc Nhi không dám.”

“Hừ, nàng có cái gì mà không dám chứ?”

Cư Mộc Nhi nở nụ cười: “Đây không phải là lúc nghỉ ngơi sao, chờ đến thời điểm cần nghỉ ngơi ta gây nỡ cho Nhị gia xem.”

“Nàng dự định nháo như thế nào?”

“Này phải xem Nhị gia thích khóc hay là thích lăn lộn? Cho dù là khóc lóc om sòm nháo thất cổ, ta cũng đều có thể.”

Long Nhị nở nụ cười, hắn ngồi dậy, ôm nàng nhéo mặt của nàng: “Cũng biết nàng cực kỳ thú vị.”

“Mộc Nhi nhất định lấy việc tạo ra niềm vui cho Nhị gia làm nhiệm vụ của mình, cúc cung tận tụy, rồi sau đó hy sinh.”

Long Nhị cười ha ha, bày ra dáng vẻ đàn ông, vỗ vỗ lưng của nàng nói: “Đi, rót cho gia chén trà.”

Cư Mộc Nhi ứng, xuống giường đi đến bàn, trước tiên ở trong tủ bên cạnh bàn lấy ra hai cái chai nhỏ, lại đi ra ngoài một hồi, lại cầm một cái chén cùng cái muỗng, sau đó lấy nước từ trong hai cái bình kia ra, lại đổ thêm nước nóng.

Long Nhị lẳng lặng nhìn động tác của nàng, nghe thấy được trong không khí ngọt ngào mùi cam, hắn nói: “Gia không uống ngọt, gia muốn uống trà.”

Cư Mộc Nhi quay đầu hướng về phía hắn cười một tiếng, dụ dỗ nói: “Là trà, trà giải rượu, cha nhường rượu tác dụng chậm rất mạnh, cẩn thận ngày mai ngài đau đầu.”

Long Nhị nhìn nét mặt nàng ôn nhu tươi cười, ngửi hơi thở ngọt ngào kia, đột nhiên cảm giác căn phòng này hương thơm nồng lung mờ màng. Hắn đứng lên, bước ba bước dài, từ phía sau lưng một tay ôm lấy Cư Mộc Nhi.

Cư Mộc Nhi sợ lạnh, trong phòng này đốt lồng than sưởi ấm, cho nên nàng không có mặc váy ngoài quá dày, Long Nhị ôm một cái, một bàn tay rất tự nhiên nắm trước ngực của nàng, Cư Mộc Nhi cứng đờ người, nhưng lại không có giẫy.

“Mộc Nhi.” Hơi thở Long Nhị mang theo hương rượu phất qua bên tai của nàng.

Cư Mộc Nhi không động, chỉ nhẹ nhàng đáp hẳn: “Nhị gia.”

Long Nhị ôm chặt nàng, cúi đầu xuống, mặt đụng tới mặt của nàng, trong miệng lại gọi: “Mộc Nhi.”

Lần này Cư Mộc Nhi không có đáp, bởi vì sau một khắc nàng liền cảm giác được lỗ tai của mình bị ngậm lấy. Xúc cảm ấm áp ướt mềm làm cho nàng gáp gáp vô cùng, nhưng nàng không hề động đậy. Long Nhị đi xuống, mút ở dái tai của nàng, trong miệng hàm hàm hồ hồ gọi: “Mộc Nhi.”

Cư Mộc Nhi tim đập rối loạn, mặt sung huyết đỏ bừng, nhưng nàng không giẫy cũng không động, mềm mại ôn thuận theo, điều này làm cho Long Nhị lại càng được voi đòi tiên, hẳn khẽ cắn vành tai của nàng, hướng cần cổ của nàng phun khí, cảm giác được nàng khẽ run, hẳn hôn lên trên cổ nàng.

Cư Mộc Nhi cắn môi, thuận theo nghiêng mặt qua làm cho hẳn có thể để lại ấn ký trên cái cổ của nàng, cảm giác được cái lưỡi của hẳn vẽ loạn. Cư Mộc Nhi trong lòng có chút sợ, nàng nhắm mắt lại, tựa ở trong ngực hẳn.

Sau một khắc, môi nàng cũng bị cuốn vào, bị hẳn ngậm chặt. Không cần công thành phá trì, nàng vẫn thuận theo như trước, Long Nhị nâng cái ót của nàng, thăm dò vào trong miệng của nàng, dùng sức mút đầu lưỡi của nàng.

Cư Mộc Nhi bị đau, nhin không được từ trong khoang mũi “uhm” một tiếng, Long Nhị cũng không nguyện buông ra, hôn xuống sâu hơn. Cư Mộc Nhi nhón chân lên đáp lại hẳn, Long Nhị bị liêu bát đắc da đầu tê dại, một tay hẳn ép chặt nàng về phía mình, cái tay kia từ vật xiêm y của nàng dò xét đi vào.

Đang lúc ý loạn tình mê, ngoài cửa đột nhiên có người gõ cửa, ngay sau đó âm thanh Cư phụ truyền đến: “Mộc Nhi, Mộc Nhi...”

Long Nhị không để ý tới, cứ tự tại hôn, Cư Mộc Nhi bị chặn miệng, không thể nói lời nào, chỉ đành vỗ vỗ lưng của hẳn, ngoài cửa Cư phụ lại gõ cửa, kêu: “Nhị gia, Nhị gia có ở đây không?”

“Cút!” Long Nhị bị quấy nhiễu mà nổi giận, quay đầu hướng về phía cửa hét lớn một tiếng. Ngoài cửa lập tức an tĩnh lại.

Cư Mộc Nhi dùng sức đập hẳn, nhỏ giọng nói: “Là cha ta.”

Nào có ai kiêu ngạo nói “Cút” với nhạc phụ mình như vậy. Huông chi nàng còn chưa có gả đâu, hẳn ở trong khuê phòng của nàng như vậy sớm đã là vi

phạm lễ giáo, nàng đã hạ quyết tâm tất cả đều thuận theo hắn, nhưng không kể cả lúc cha nàng bắt kẻ thông dâm ở ngoài cửa, hắn bày ra vẻ kiêu căng như vậy.

Long Nhị nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn về mặt Cư Mộc Nhi tức giận, tỉnh rượu một nửa. Cư Mộc Nhi lại đẩy hắn: “Mở cửa cho cha ta đi.”

Long Nhị lưu luyến buông nàng ra, thay nàng xử lý đầu tóc xiêm y, lúc này mới bắt đắc dĩ đi mở cửa, mở cửa xong, còn rất nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì?”

Cư phụ vốn là ở ngoài phòng co đầu rụt cổ không dám lên tiếng nữa, lần này lại bị hỏi đến sững sờ, lại cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cư Mộc Nhi ở trong phòng thờ dài, Nhị gia này a, cũng may là gặp cha nàng, nếu là nhạc phụ khác, chắc chắn sẽ lên mặt vác gậy đuổi hắn ra ngoài.

Cư Mộc Nhi hết biện pháp, chỉ đành tự mình đi ra giải vây. Nàng hỏi: “Cha, mọi người đã uống xong rồi sao?”

“A, đúng đúng, uống xong rồi. Đo ván ba người, những người khác xem ra cũng không chịu nổi, cho nên ta tới tìm Nhị gia, nên xử lý thế nào?”

“Làm phiền phụ thân lấy chút trà giải rượu cho bọn họ.”

“A, tốt lắm, ta đi pha trà giải rượu.” Cư phụ chạy chậm đi mất.

Đầu mày Long Nhị cau lại rất không vui trừng mắt nhìn bóng lưng của ông, Cư Mộc Nhi ở trong phòng gọi hắn: “Nhị gia.”

Long Nhị lớn tiếng thô lỗ đáp: “Chuyện gì?”

“Nhị gia, ngài vào đây.” Cư Mộc Nhi nghe được thanh âm, biết hắn đang quay đầu nhìn nàng, liền hướng về phía hắn ngoác.

Long Nhị dậm mạnh chân đi tới, Cư Mộc Nhi xoay người, từ cái bàn nâng lên chén trà nàng đã pha đến trước mặt Long Nhị, thanh âm mềm mại nói: “Nhị gia, uống trà.”

Sắc mặt Long Nhị chậm chậm, tiếp trà một hơi uống xong, hương cam ngọt ngào, quả nhiên làm cho hắn lại thanh tỉnh vài phân. Hắn cầm chén để xuống, Cư Mộc Nhi đi tới xoa lên tay của hắn: “Nhị gia ngày mai có kế hoạch gì?”

Long Nhị suy nghĩ một chút, ngày mai thật đúng là lại một ngày tràn đầy công việc. Hắn đột nhiên nở nụ cười, kéo Cư Mộc Nhi vào trong ngực ôm. Cái nha đầu này a, nàng không trực tiếp thúc giục hắn đi, lại hỏi hắn kế hoạch ngày mai, làm cho chính hắn suy nghĩ cẩn thận còn có việc gấp rút, nên sớm trở về nghỉ ngơi.

Long Nhị xoa xoa đầu của nàng, cô nàng lạnh lợi này, thật muốn mau mau cưới nàng về, sau đó giữ nàng trong phòng, ai cũng không quấy nhiễu được hắn, lúc hắn nhàn rồi liền có thể thấy nàng, cứ như vậy tốt!

Đêm đó Long Nhị trở về phủ, lúc nằm ở trên giường đang muốn ngủ, lại nghĩ tới hắn đã quên xem tôn thương trên đầu Cư Mộc Nhi, tại sao hắn lại quên vậy? Hắn trở mình, nhìn qua cửa sổ mở rộng, nhìn một vầng trăng sáng bên ngoài, hắn nghĩ tới, không biết Mộc Nhi của hắn đã ngủ hay chưa, có khi nào cũng giống hắn như vậy không, nhìn trăng sáng bên ngoài, đẹp như vậy.

Sau đó, hắn nghĩ tới, Mộc Nhi nhà hắn là sâu tham ngủ, nhất định đã ngủ rồi, còn có, nằng nhìn không thấy trăng sáng. Long Nhị nhắm mắt lại, tưởng tượng nếu như mình cái gì cũng không thấy thì sẽ như thế nào. Hắn nghĩ đi nghĩ lại, sau đó ngủ thiếp đi.

Chương 29

Hôn Sự Đã Định

Vài ngày sau đó, Long Nhị cũng không đi gặp Cư Mộc Nhi.

Thứ nhất là bận rộn, thứ hai là đã định ra lễ đính hôn. Dư nương cố ý tìm Long Nhị dặn dò hắn về thủ tục lễ, trước đó hai bên nam nữ không thể gặp mặt, thậm chí trước lễ cưới tốt nhất là không cần gặp.

Trước lễ cưới cũng không được gặp? Sắc mặt Long Nhị có đen một chút, hôn kỳ còn cách hiện tại hơn hai tháng, thời điểm này hắn và Cư Mộc Nhi ở chung một chỗ rất tốt, để hắn liên tục không gặp nằng, hắn thật đúng là không vui.

Dư nương tất nhiên cũng biết tính tình Long Nhị, vì vậy lại uyển chuyển nói ngẫu nhiên gặp một chút cũng có thể, chính là đừng quá thường xuyên là tốt rồi, tốt nhất là có trưởng bối là nữ trong nữ quyến kèm theo, nhưng ở nhà không có nữ quyến, vì vậy tốt nhất phải có nhạc phụ cùng ở một bên. Dư nương nói việc này bà cũng đã nói với Cư phụ.

Long Nhị lúc này mới nhớ tới, cái đêm kia hắn uống rượu say, còn quát tháo nhạc phụ tương lai.

Long Nhị bắt đầu đau đầu, nói đến chuyện hiếu đạo, Long Nhị cũng biết. Nhớ ngày đó lúc cha mẹ của hắn vẫn còn tại thế, ba huynh đệ bọn họ đều cung kính đối với cha mẹ. Về sau cha mẹ tạ thế, Long gia bị thế lực quan trường thương trường chèn ép khắp nơi, ba huynh đệ đồng tâm hộ gia, lão Đại làm quan, lão Tam bôn tẩu giang hồ, một mình Long Nhị chèo chống gia nghiệp, chu toàn vận trù, thật là vất vả. Đã nhiều năm như vậy, hắn lên mặt đã quen, hiện tại đột nhiên nảy ra một vị nhạc phụ đại nhân phải hiếu kính, hắn nhất thời thật là có chút ít không quen.

Long Nhị suy nghĩ một chút, nhạc phụ này của hắn thích uống rượu, vậy dứt khoát liền hợp ý. Hắn lệnh cho đầu bếp trong nhà mỗi ngày đều làm rất nhiều

thức ăn nhắm rượu, sau đó cho gã sai vặt mỗi ngày đến quán rượu Trụ Trạch tặng một chuyen.

Hành động lần này khiến Cư phụ quá mức vui, cố ý cho gã sai vặt chuyen đặt lòng biết ơn nhưng Long Nhị lại hỏi Cư cô nương có nói gì hay không, gã sai vặt đáp lời, Cư cô nương chỉ cười, không lên tiếng.

Long Nhị trong lòng có chút bất mãn, nghĩ tới nhạc phụ cũng biết nhờ gã sai vặt tiện thể nhắn lại vài câu, tại sao Mộc Nhi nhà hắn cứ như đầu gỗ, ngay cả một câu cũng không cho hắn đây? Hắn muốn viết thư cho nàng, nhưng lại nghĩ nàng nhìn không thấy, hắn không muốn để cho Cư phụ đọc thư của hắn, vì vậy thôi.

Long Nhị còn đi một chuyen đến quý phủ Đinh Thịnh tặng niên lễ. Hắn không có ở lâu, chỉ cùng lão hồ ly Đinh Thịnh kia nói chuyen một hồi, không phải chuyen gì quan trọng, nhưng kỳ thật trong lòng hai người đều hiểu ý tứ đối phương.

Đinh Thịnh đương nhiên là nghe nói chuyen Vân gia chọc họa, ông ta hiểu được ý đồ Long Nhị tới đây, ông ta không muốn đắc tội Long Nhị, nhưng là không thể yếu thế, vì vậy ngầm phui sạch quan hệ, nói gần đây mình và tiểu bối cũng ít qua lại, cũng không còn hưởng thụ đến chuyen nhạc phụ chi nhạc này. Ngược lại chúc mừng hôn sự của Long Nhị.

Long Nhị cũng biết ý, không mặn không nhạt nói chuyen quan hệ lợi hại, vờ vịt cùng Đinh Thịnh có như vậy như vậy quan hệ, Đinh Thịnh tiếp ý tứ của hắn, đa tạ Long Nhị chỉ điểm cho ông ta, ông ta cũng hiểu chuyen nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không dính dấp đến những thứ không sạch sẽ kia, Long Nhị đạt được mục đích, mỉm cười cáo từ.

Bên Vân phủ kia, thám tử Long phủ báo tin về, nói Vân Thanh Hiền mấy ngày trước đi đến vùng khác làm công vụ, vẫn chưa về. Long Nhị biết được liền không tự mình đến thăm, chỉ sai Thiết tổng quản cầm lễ đến, gặp Đinh Nghiên Hương kia một chút.

Lại nói đến chuyen bên kia, ngày lễ hỏi cưới cuối cùng cũng đã tới.

Hôm đó, Cư nương mang theo bà mối, dẫn mấy gã sai vặt, cầm một đồng sinh lễ, đến quán rượu Trụ Trạch. Vừa đến nơi, bà mối liền kêu mở hi từ ra, bọn sai vặt một rương lại một rương đồ phẩm đi đến, hành động huyền ảo, khiến mọi người xung quanh đều ghé mắt.

Đoàn người đều nói cái nhà này thật sự là nhiều chuyen, hai ngày trước đã có lễ hỏi, còn có đánh nhau, tại sao không quá hai ngày, lại có thêm một cái lễ hỏi nữa rồi?

Cư phụ mời mấy người hàng xóm xưa nay hay lui tới qua nhà ngồi, cầm rượu cùng mọi người uống, khách vui vẻ nói cười, cũng là vô cùng náo nhiệt. Cư phụ mặc bộ đồ mới, vẻ mặt tươi cười. Ông trịnh trọng đem thiệp canh cùng

đáp lễ đích thân giao cho Dur nương, trong lòng hai vị lão nhân cũng đều buồn xuống một tầng đá lớn.

Hôn sự này cuối cùng cũng định ra rồi!

Trong hậu viện, Tô Tình chạy trước chạy sau, đem những chuyện nghe được ở tiền đường nhất nhất nói cho Cư Mộc Nhi ngồi ở trong phòng nghe, nàng vô cùng vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, rất nhiều đồ. Bao bọc rất đẹp, ta thấy cũng phải chất đồng hơn nửa cái phòng. Trước kia ta thấy Long Nhị gia kia hẹp hòi lại hung dữ, cho là hẳn không tốt, bây giờ nhìn lại, hẳn đối với tỷ tỷ thật cũng không tệ.”

“Nhị gia đúng là rất tốt.”

Tô Tình nhìn nàng một chút, hỏi: “Tỷ tỷ, tại sao tỷ không cười, tỷ không vui sao? Tỷ không muốn gả cho Long Nhị gia sao?”

Cư Mộc Nhi lắc đầu, vội cười cười: “Ta vui mừng chứ, ta muốn gả cho hẳn. Ta chỉ là có chút khản trương.”

Tô muội muội bật cười: “Còn chưa tới hôm gả, tỷ đã khản trương, đến hôm đó rồi thì làm sao bây giờ?”

Cư Mộc Nhi cười khỏ, không thể không bối rối, nàng sợ là phải mang theo sự áy náy này cả đời a.

Ở Long phủ, trong lòng Long Nhị có chút nóng nảy, chuyện lễ hỏi kia sẽ không có xảy ra cái gì không may nữa chứ? Hẳn vừa lo lắng vừa phân tâm suy nghĩ, đợi nửa ngày, chờ Dur nương trở về, bà cầm lại thiệp canh cùng đáp lễ, kéo Long Nhị đi đập đầu thượng lễ cho bài vị tổ tông.

Long Nhị nghe lời, nhìn ngày sinh tháng đẻ của mình và Cư Mộc Nhi bày ở trước mặt tổ tông, trong lòng Long Nhị rốt cuộc cũng có cảm giác chân thật.

Cuối cùng cũng đã định rồi! Long Nhị nghiêm túc đập đầu lạy.

Rốt cuộc hẳn cũng sắp lấy vợ.

Sau khi hai nhà Long Cư lập thành hôn sự, trong quán rượu Trụ Trạch bắt đầu bận rộn. Thứ nhất là nhà có việc vui, quán rượu năm nay phải chuẩn bị nhiều, qua một năm vui mừng, thứ hai là cô dâu đợi gả phải làm nữ công có chút gấp rút, tuy là Cư Mộc Nhi bị mù, không làm được cái gì, nhưng những đại tẩu muội tử hàng xóm đều vui lòng đến hỗ trợ. Trong lúc nhất thời trong nhà thường thường có người lui tới, một đồng phụ nữ tụ tập tại tiểu viện Cư Mộc Nhi vừa làm việc vừa nói chuyện.

Vào thời điểm này, Đinh Nghiên Hương lại đến lần nữa.

Cư phụ đối với Vân phu nhân này có phòng bị, không muốn cho nàng ta gặp Cư Mộc Nhi. Đinh Nghiên Hương mềm giọng nhờ vả, ở mãi không đi. Hai bên ngăn người ở trước quán rượu, cuối cùng Cư Mộc Nhi nghe được tin, cho Tô Tình chạy đến truyền lời nói nàng nguyện ý gặp.

Đinh Nghiê n Hương nhẹ giọng cảm ơn, đi theo Tô Tình đến hậu viện. Trong hậu viện, hai người phụ nữ đang ngồi ở trong sân thêu hỉ phục, thấy Vân phu nhân đến thì gấp rút đứng dậy thi lễ, Đinh Nghiê n Hương trả lễ, sau đó một thân một mình đi vào phòng nhỏ của Cư Mộc Nhi.

Hai nữ nhân gặp mặt, yên lặng không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Đinh Nghiê n Hương mở miệng trước: “Lần này ta đến, là muốn cùng cô nương nói tiếng xin lỗi.”

Cư Mộc Nhi khẽ gật đầu bày tỏ nghe được, nhưng không có đáp lời. Đinh Nghiê n Hương cười khỏ, trù trù nửa ngày nói tiếp: “Là ta không tốt, ta nóng lòng nịnh nọt tướng công, mới có thể nói những lời này. Ta cho rằng cô nương sẽ đáp ứng, ta nghĩ cô nương vào cửa, ta nhất định đối xử thật tốt với cô nương, tuyệt không làm cho cô nương ủy khuất chút nào, trải qua thời gian dài, cô nương chắc chắn sẽ hiểu tâm ý của ta. Hôm đó cùng tướng công nói chuyện, chàng rất cao hứng, nhưng lại có chút không tin, chàng nói chàng muốn tới hỏi cô nương một chút, kết quả đúng lúc đụng phải cô nương bị thương dưỡng bệnh, chàng bị ngăn ở ngoài cửa. Chàng hết lần này đến lần khác hỏi ta, ta nói cho chàng biết cô nương thật đã đáp ứng. Khi đó ta liền nghĩ tới, chuyện hạ lễ nhất định là phải làm trước mới tốt.”

Cư Mộc Nhi chăm chú nghe. Đinh Nghiê n Hương nhìn nàng một chút, cắn cắn môi, thanh âm có chút nghẹn ngào, lộ ra khỏ sở: “Ngày thứ hai, tướng công liền tiếp nhận công vụ, đi ra ngoài. Ta tìm bà mối thương nghị chuyện lễ đính hôn, cũng không quá bao lâu liền nghe nói cô nương sắp đính hôn cùng với Long Nhi gia, trong tâm của ta hoảng hốt, liền gấp gấp đi nhờ bà mối kia tới cửa nhanh một chút, nhất định phải được việc, cũng không hề muốn những người đó bày trò lừa gạt lễ hỏi gì. Ta mặc dù có sai trước, nhưng vẫn là nghĩ là ta đã nói trước với cô nương rồi, kia cũng không phải ta sai sử họ làm như vậy. Xin cô nương bao dung, chớ nên trách tội ta.”

Cư Mộc Nhi suy nghĩ hồi lâu, rỏt cuộc cũng đáp lời: “Đều là chuyện đã qua, phu nhân chớ có để ở trong lòng.”

Đinh Nghiê n Hương nghe, cuối cùng cười cười, nhưng hai giọt lệ lại chảy ra khỏi hốc mắt, nàng cầm khăn xoa xoa, hít hít mũi, nói: “Nghe được cô nương nói như vậy, ta thật là cao hứng. Ta thật sự là không nên, không nên làm chuyện này, ta quá ngốc rồi. Ta nói những lời kia, cũng không phải thật tâm sẽ đối phó với người nhà của cô nương, ta chỉ là, chỉ là muốn khiến cô nương đáp ứng. Hy vọng cô nương chớ nên trách tội.”

“Đều đã qua.”

“Ngày mai tướng công sẽ trở lại, ta, ta còn phải nghĩ nên nói với chàng như thế nào. Lúc trước ta thấy chàng khỏ sở vì cầu hôn không thành như vậy, trong tâm của ta cũng không chịu nổi. Vốn muốn làm cho chàng vui mừng, hiện nay sợ là đã khiến cho chàng phiền não. Ta...” Nàng hít hít mũi, nước mắt lại rơi

xuống: “Ta đây hai ngày qua rất là bất an, lại cảm thấy không có mặt mũi nói chuyện với cô nương, nhưng vì lời xin lỗi này mà nhất định phải tới đây nói chuyện một lần. Ta, ta đây nói xong rồi, lại cảm thấy trong lòng rất thư thái.”

“Phu nhân quá lo lắng.” Cư Mộc Nhi cúi đầu làm lễ: “Ta chỉ là một manh nữ áo vải, không có bản lĩnh gì, càng chưa nói tới trách tội, chuyện quá khứ cũng không sao. Vân đại nhân cùng phu nhân phu thê tình thâm, chắc chắn đến già đầu bạc, vĩnh kết đồng tâm, phu nhân liền chớ có suy nghĩ nhiều nữa.”

Chương 30

Một Chút Giấu Giếm Dò Xét Phong Ba

Ngày tết sắp đến, hôn kỳ cũng tới gần.

Ngày hôm đó Cư Mộc Nhi cho Tô Tình cùng nàng đi một chuyến đến hẻm Thạch Hoa. Trong ngõ hẻm có một gian phòng, là nơi nàng len lén dạy hoa nương đánh đàn.

Trước đây ngoại trừ Tô Tình, bên người nàng không có người nào biết được nơi này. Bất quá bây giờ Long Nhị phái hai hộ vệ ở trước sau quán rượu, Cư Mộc Nhi ra cửa, thật cũng không muốn tránh bọn họ, nếu trốn tránh sẽ có vẻ như nàng muốn làm cái gì việc trái với lương tâm, lại đưa tới phiền toái phía bên Long Nhị.

Cho nên đến ngày đã hẹn đi dạy cầm, Cư Mộc Nhi để cho một hộ vệ họ Trần đi theo. Bất quá đến đầu hẻm liền làm phiền hẳn một chút, nói rõ nguyên do sự việc các cô nương đến học đàn không có tiện gặp người ngoài.

Hộ vệ kia hiểu được, liền ở tại sạp trà đầu hẻm nghỉ ngơi đợi các nàng.

Tô Tình dẫn Cư Mộc Nhi vào phòng. Trong phòng có hai gian, trong ngoài không khác nhau là mấy. Buồng trong để vài thanh cầm, gian ngoài cũng chỉ có bàn ghế, bố trí tương đối đơn giản.

Cư Mộc Nhi cùng Tô Tình đợi một hồi, năm vị hoa nương liền lục tục tới, trên mặt các nàng người nào cũng đeo một cái khăn che mặt, không lộ mặt thật. Tô Tình biết được quy củ dạy cầm, nàng cũng không nhìn nhiều, chỉ ngồi ở gian ngoài canh chừng.

Những hoa nương vào buồng trong, liền bỏ cái khăn che mặt ra, hi hi ha ha bắt đầu náo loạn lên. Mọi người đầu tiên là bàn tán về hôn sự của Cư Mộc Nhi, vây quanh nàng hỏi Long Nhị gia là như vậy như vậy sao. Dù là Cư Mộc Nhi giả bộ trấn định, cũng không cấm được bị các nàng kia hỏi những câu hỏi ngượng ngùng khiến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cuối cùng bản mặt Cư Mộc Nhi giả bộ nghiêm túc, lại nói đây là lần cuối cùng nàng dạy bọn họ đánh đàn. Những hoa nương lúc này mới vội vàng bót

phóng túng, đem một vài vấn đề trong lúc các nàng gảy đàn gặp phải hỏi hết. Cư Mộc Nhi gảy một khúc làm mẫu, tinh tế chỉ điểm, dạy hẳn một canh giờ. Đến lúc đó cũng đã gần xong.

Các hoa nương thấy đã dạy cầm xong, lại bắt đầu hàn huyền. Một người trong đó bỗng nhiên nói: “Mộc Nhi cô nương, coi như là kỷ niệm lần cuối cùng gặp mặt, không bằng cô nương gảy ra khúc nhạc lợi hại nhất, để cho chúng ta mở mang tầm mắt.” Lời vừa nói ra, chúng hoa nương rôi rít phụ họa.

Luận bàn cầm sắt chi nghệ, lúc Cư Mộc Nhi tuổi còn bé đã thành danh, trên phố sớm truyền “Quán rượu thành nam, có nữ Mộc Nhi, điệu thủ tiên cầm, Thiên Âm từ trước đến nay”.

Đây cũng là nguyên nhân lúc mời nhạc công nổi danh đến xem hành hình Sư Bá Âm, Cư Mộc Nhi cũng đủ tư cách vào trường xem hình. Lúc ấy nàng cũng là tham ngộ trong buổi hành hình đó là vị nữ nhạc công duy nhất, đồng thời cũng là vị nhạc công nhỏ tuổi nhất.

Chỉ là về sau xảy ra nhiều chuyện liên tiếp náo loạn, mù mắt, từ hôn, rồi cùng đàn ông có vợ dây dưa không rõ, trên phố tương truyền về cầm kỹ của nàng càng ít, mà truyền bát quái thị phi về nàng càng nhiều, đã không còn người nói đến câu “Diệu thủ tiên cầm, Thiên Âm từ trước đến nay” nữa.

Mà Cư Mộc Nhi kỳ thật xưa nay rất an phận, lúc nàng dạy bảo những hoa nương đánh đàn cũng không khoe khoang tài đánh đàn, chỉ là từ tình huống cơ bản nhất của từng người mà dạy, cũng không khoe khoang tài đánh đàn của mình.

Điều này cũng làm cho trong nội tâm các hoa nương sớm có hiếu kỳ, đồn đãi nói vô cùng kì diệu, nhưng cũng không biết Cư Mộc Nhi này rốt cuộc cầm kỹ như thế nào, hôm nay có người nhắc tới, chúng hoa nương liền ồn ào phụ họa muốn nàng đánh đàn.

Cư Mộc Nhi chỉ là cười cười: “Khúc nhạc lợi hại là sao?”

Chúng hoa nương gấp rút nói ra vài khúc, nhưng hoa nương đề nghị kia lại nói: “Những nhạc khúc này thường có người đàn, làm gì có quá mức hiếm gặp? Chúng ta muốn được nghe cái chưa từng nghe qua.”

Cư Mộc Nhi cười, ngạc nhiên nói: “Thế nào là chưa từng nghe qua?”

Hoa nương kia thân bí hề hề mà nói: “Mộc Nhi cô nương, lần trước ta nghe vài vị khách nhân đàm luận, nói cầm thánh Sư Bá Âm kia mới chân chính là đại sư giới cầm. Nếu bàn về cầm kỹ, đương kim trên đời, sợ là không người nào có thể vượt qua người kia. Lại nghe nói, bao nhiêu quan lại quyền quý vùng tiền như rác, chỉ để nghe hẳn gảy một bản, nhưng hết lần này tới lần khác Sư Bá Âm này là một quái nhân, hẳn có một quy củ, chỉ đàn cho người tri âm nghe.”

“Người tri âm?” Có người ngạc nhiên nói: “Vậy phải như thế nào mới có thể được hẳn cho là người tri âm?”

“Chắc là người hiểu cầm đi?” Người còn lại nói.

Hoa nương kia đáp: “Phải nha. Ta nghe khách nhân nói, Lại bộ thượng thư Sử Trạch Xuân chính là như vậy.”

Cư Mộc Nhi giật mình, lẳng lặng nghe các nàng tán gẫu.

Một người la âm lên: “Lại bộ thượng thư không phải là cái người bị Sư Bá Âm sát hại kia sao?”

Hoa nương kia gật gật đầu: “Đúng là hắn. Nghe nói Sử thượng thư là một cầm si, trong nhà bày đầy một phòng cầm phổ cùng danh cầm. Phàm là nghe nói nơi nào có phổ mới sáng tác hay, nơi nào có danh cầm tốt, hắn cũng phải đi coi một cái. Nếu là cảm thấy hợp ý, tiêu tốn ngàn vàng cũng phải mua được. Hắn yêu cầm mê âm luật, nghĩ hết biện pháp cầu xin Sư Bá Âm ở lại. Sau khi hỏi thăm bốn phía, sai người thuyết phục, trước chỗ ở của Sư Bá Âm đích thân đánh vài khúc đàn. Hắn thành tâm như thế, lại là diệu thủ về cầm, cuối cùng đã động Sư Bá Âm. Nghe nói hai người dùng cầm hợp tấu, liên tục ba ngày, sau đó trở thành hảo hữu chí giao.”

“A, còn hảo hữu chí giao, vậy tại sao Sư Bá Âm còn muốn giết hắn?”

“Nghe nói là Sử thượng thư có một quyển cầm phổ tuyệt diệu, hắn không hiểu rõ nên không đàn ra được như ý, liền mời Sư Bá Âm đến phủ thỉnh giáo, Sư Bá Âm trong phủ thượng thư nghiên cứu hai ngày, cuối cùng hiểu thấu đáo, nhưng nhạc phổ này rất hay, Sư Bá Âm liền nổi lòng tham, muốn xin Sử thượng thư bỏ thứ yêu thích, Sử thượng thư không muốn, hai người nổi lên tranh chấp, sau Sư Bá Âm ghi hận trong lòng, vì để đoạt cầm phổ, liền hạ độc trong đồ ăn của Sử gia.”

“Rất cay độc.” Vài hoa nương kinh hô, vì Sử thượng thư chết oan kia mà bất bình.

Hoa nương kia lại nói: “Sư Bá Âm tại buổi hành hình kia, nghe nói hắn đàn liên tiếp mấy khúc nhạc, trong đó cũng có khúc nhạc đó. Mộc Nhi cô nương, không bằng cô liền đàn khúc nhạc tuyệt thế đó, để cho chúng ta mở rộng nhãn giới.”

Lời này nói ra, chúng hoa nương lớn tiếng hùa theo, khúc đàn gây ra đại án kinh thiên này, đương nhiên người nào cũng hiếu kỳ.

Nhưng Cư Mộc Nhi lại cười nhạt một tiếng, nói: “Ta cũng chưa từng gặp qua cái cầm phổ tuyệt thế gì, làm sao có thể biết được trước khi Sư tiên sinh tử hình đàn ra bài nào chính là khúc nhạc đó? Khách nhân của cô nương kiến thức rộng rãi, hơn hẳn so với manh nữ ta đây nhiều lắm.”

Hoa nương kia sững sờ, lại gấp rút nói: “Vậy không cần quan tâm nó có phải là khúc nhạc kia hay không, những khúc nhạc do Sư tiên sinh đàn ra nhất định là không kém, cô nương cũng cho chúng ta mở mang tầm mắt xem sao.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu: “Sư tiên sinh tài đánh đàn phi phàm, giống như thiên nhân, một tiểu cầm sư như ta làm sao có thể so sánh? Hẳn tại buổi hành hình đã đàn vài khúc nhạc phức tạp tinh diệu, ta nghe đến mê mẩn, nhưng sau này lại nhớ không rõ, mọi người yêu cầu chuyện này quá cao, ta không đàn được đây.”

Chúng hoa nương thờ dài kêu to tiếc nuối. Cư Mộc Nhi gảy gảy dây đàn, bắt đầu vang ra tiếng đàn, chậm chậm nói: “Ta sẽ đàn một bản mọi người quen thuộc nhất là Ngày xuân ấm, mọi người nghe một chút xem xem có gì khác, nếu là cảm thấy không còn gì khác liền giải tán, được không?”

Nàng vừa nói vừa đàn. Khúc nhạc ngày xuân ấm này là một trong những khúc các hoa nương thích đàn nhất, nhịp điệu ôn nhu, làn điệu đơn giản, học một lần cũng có thể dễ dàng đàn được, thứ hai ý cảnh hoa mỹ, thứ ba cảm giác vừa không dung tục lại cũng không phải như quả phụ làm cao, cho nên rất được các hoa nương yêu thích.

Khúc nhạc này cơ hồ hoa nương nào học đàn ai cũng có thể đàn ra, thậm chí học được một khúc này ở trong hoa lâu cũng có thể miễn cưỡng xem như là người biết đàn. Cho nên hoa nương nghe thấy là đàn khúc nhạc Ngày xuân ấm đều không có hứng thú.

Nhưng Cư Mộc Nhi giống như không biết các nàng oán hận, không nhanh không chậm gảy khúc nhạc. Mới đầu là nhịp điệu tất cả mọi người quen thuộc, lười biếng lại có chút ít hạnh phúc ngọt ngào, đây là kiểu hoa nương thích nhất. Nhưng là Cư Mộc Nhi tiếp tục đàn, chợt trở nên bắt đầu nhẹ nhàng, giống ngày xuân sơ canh, nhà nông bận rộn, làm cho người ta toàn thân hăng say, tinh thần lực mười phần. Tiếp tục gảy đến lần thứ ba, lại biến thành u oán lâu dài, dường như là chờ đến xuân về hoa nở, lại đợi không được thân ảnh tình lang...

Cư Mộc Nhi tổng cộng đàn sáu lần, mỗi một lần cũng có một chút biến hóa, làm cho người nghe cảm thụ hoàn toàn bất đồng. Sáu lần đã đàn xong, nàng ngừng lại.

Các hoa nương tất cả đều sững sờ, đều là cảm kỹ bình thường nghe không ra cái huyền diệu chi âm gì, nhưng cũng có thể nghe rõ khúc hát đơn giản này có thêm sáu loại biến hóa. Bởi vì là các nàng thường xuyên nghe nhất, cho nên tuyệt không thể tưởng tượng được có thể bất đồng như vậy.

Cư Mộc Nhi nói: “Học đàn cũng không phải là đâu ra đây, muốn tinh thông thì luyện nhiều, muốn hoa mỹ thì hay thay đổi, tùy tâm sở dục, hữu tình cố ý, tất nhiên có thể đàn ra tiếng đàn hay. Điều ta có thể dạy mọi người, chỉ có như vậy.”

Các hoa nương tinh ngộ, nhanh chóng nói tạ ơn. Cư Mộc Nhi khẽ mỉm cười nói: “Cũng đã lâu, mọi người về đi. Nơi này ta sẽ không đến nữa, lúc này quả thật là từ biệt với các cô nương.”

Các hoa nương rối rít đứng lên cáo biệt, đeo cái khăn che mặt lên, nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Tô Tình bên ngoài phòng chờ, thấy mọi người đều đã rời đi, nhưng Cư Mộc Nhi lại thật lâu không có đi ra, nàng liền chạy đến cửa buồng trong muốn gọi, lại thấy Cư Mộc Nhi đang sững sờ ngăn người, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Tô Tình đang buồn bực, nàng bên ngoài phòng nghe được Cư Mộc Nhi đột nhiên biến hóa cảm kỹ đã cảm thấy có chút lạ, bây giờ lại thấy Mộc Nhi ngăn người suy nghĩ sâu xa lại càng chẳng biết tại sao. Nàng đang muốn đi vào nhà, đột nhiên một cô gái mang cái khăn che mặt lại quay trở lại. Nàng lướt qua Tô Tình, đi vào nhà trong, kêu một tiếng: “Mộc Nhi cô nương.”

Cư Mộc Nhi giật mình, trả lời: “Duyệt Dao cô nương.”

Tô Tình tại cửa nghiêng đầu nhìn hai người.

Lâm Duyệt Dao đến gần Cư Mộc Nhi, thấp giọng hỏi: “Sau này nếu muốn tìm cô nương, nên liên lạc như thế nào? Cửa chính Long phủ cũng không phải là nơi loại nữ nhân như ta có thể vào ra.”

Cư Mộc Nhi làm như khó xử, một hồi lâu không có đáp. Tô Tình thấy thế vội vàng nhảy ra nói: “Muốn tìm tỷ tỷ, tìm được ta là được, ta thường bán hoa tại đường đông.”

Cư Mộc Nhi ngẩn ra, há to miệng muốn nói cái gì, Tô Tình lại vỗ ngực bảo đảm: “Thật sự, tìm ta là được, ta có thể truyền lời cho tỷ tỷ.”

Lâm Duyệt Dao quay đầu nghiêm túc nhìn Tô Tình vài lần, lại nhìn Cư Mộc Nhi một chút, sau đó gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Như thế, ta liền đi về trước.”

Đợi nàng đi ra ngoài, Cư Mộc Nhi đột nhiên thờ dài, đối với Tô Tình nói: “Tình nhi, muội thường ở bên ngoài, phải ngàn vạn coi chừng, mọi việc luôn phải chú ý một chút.”

“Tỷ tỷ yên tâm, ta rất cơ trí, không có việc gì.” Tô Tình cười hi hi đáp.

Cư Mộc Nhi lại nói: “Cũng không biết là đứa bé lanh lợi nào gặp mưa ướm thiếu chút nữa vào Quý Môn quan, làm cho Tô thẩm khóc kêu muốn đi cùng. Cũng dọa ta gần chết.”

Tô Tình le lưỡi, tới đây kéo Cư Mộc Nhi: “Chỉ có một lần, về sau sẽ không có nữa.”

Hai người nói nói một hồi, lúc này mới cùng nhau đi ra ngoài. Ra khỏi hẻm Thạch Hoa, Tô Tình chợt nói với Cư Mộc Nhi: “Đó là xe ngựa của Nhị gia.” Nàng vừa dứt lời, liền thấy Long Nhị xuống xe ngựa.

Tô Tình hi hi cười, đem Cư Mộc Nhi dẫn tới trước mặt Long Nhị.

Long Nhị hỏi: “Không phải là đã sớm giải tán sao? Tại sao hai người ở chỗ này lâu thế, ta đang chuẩn bị đi vào tìm.”

Cư Mộc Nhi hỏi: “Tại sao Nhị gia ở đây lúc này?”

“Ta đi ngang qua, thấy Trần hộ vệ ở bên đường, liền dừng lại hỏi, hấn nói nàng ở bên trong dạy cầm, bắt quá mới vừa giải tán, nàng sắp ra đây, ta cũng còn có chút thời gian, liền đợi. Nào biết lại đợi quá lâu.”

Nào có quá lâu đâu? Cư Mộc Nhi hơi mím môi, muốn phản bác lại không nói chuyện. Long Nhị nhìn chăm chăm nàng, Cư Mộc Nhi làm như cảm nhận được ánh mắt của hấn, không biết vì sao mặt bắt đầu nóng lên.

Tô Tình ở một bên thấy vẻ mặt hai người này, không khỏi che miệng cười nham nhở.

Long Nhị kéo qua Cư Mộc Nhi nói: “Phải đi về sao? Ta còn có chút thời gian, để ta tiễn nàng.”

Cư Mộc Nhi còn chưa nói chuyện, Tô Tình liền la âm lên: “A, ta nhớ tới đến vài ngày trước ta đưa hai rổ hoa đến Mã phủ còn chưa có thu tiền, ta đi lấy tiền đây, không thể cùng tỷ tỷ đi về đâu.”

Thật là một cô nương thức thời, có nhãn lực. Long Nhị cho Tô Tình một cái ánh mắt tán dương, nói với nàng: “Về sau mỗi ngày đưa một giỏ hoa đến Long phủ đi.”

Tô Tình mừng rỡ, gấp rút lớn tiếng nói: “Tạ Nhị gia, ta nhất định chọn những bông hoa tốt nhất đẹp nhất đưa đến quý phủ.” Nàng vừa nói, vừa bóp tay Cư Mộc Nhi, tiền rơi từ trên trời xuống, quả nhiên là cực vui vẻ.

Cư Mộc Nhi bị bọn họ huyên náo chọc cười một tiếng. Long Nhị xoay người lại dặn dò Trần hộ vệ đưa Tô Tình đi lấy tiền, mình thì đưa Cư Mộc Nhi lên xe ngựa đi về nhà.

Do đó hai nhóm người ở trên đường tách ra, Cư Mộc Nhi được đưa lên xe, mới vừa ngồi vững vàng, liền nghe được tiếng cửa xe đóng, sau đó là âm thanh Long Nhị: “Đã lâu không gặp, cho ta nhìn nàng thật kỹ nào.”

“Ta có kịp thay đổi gì đâu.” Cư Mộc Nhi đáp, cái đầu bị Long Nhị ký một cái.

“Hôm nay ta cho gã sai vặt đưa tới lê giòn mới hái, nàng đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Cư Mộc Nhi gật đầu, lê giòn kia thật ăn rất ngon.

“Thích không? Nếu là thích, ta để cho bọn họ đưa sang nữa.” Long Nhị sờ sờ tay của nàng, lành lạnh, lại đi vuốt ve mặt của nàng, vẫn còn lạnh. Vì vậy dứt khoát phủ cả hai bàn tay lên, bao cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, trong miệng còn ghét bỏ nói: “Thân thể gì mà như khối băng.”

Cư Mộc Nhi không nhìn thấy hấn, trong đầu cũng đang tưởng tượng một chút nét mặt của hấn, nàng xoa lên mu bàn tay hấn, gọi: “Nhị gia.”

Nàng muốn dựa vào hấn gần một chút, lại cảm thấy nên cách xa hấn một chút.

“Nhị gia.” Cư Mộc Nhi nhin không được lại kêu một tiếng.

“Ừ?” Long Nhị đáp, âm cuối cao cao, có chút như ngữ điệu lưu manh.

Cư Mộc Nhi cắn cắn môi, đột nhiên cuống cuống nhào qua, bỏ nhào vào trong ngực của hắn.

“Nàng nhớ ta phải không?”